Marian Coman

Uşa de la baie

Motto: *Rămâi în faţa uşii dacă vrei să ţi se deschidă*;
vezi-ţi de drum dacă vrei să fii îndrumat.
Nimic nu e vreodată închis, *în afara propriilor tăi ochi*
Farid Attar

Era o zi ploioasă; una dintre toamnele acelea târzii în care cerul se scurge alene în şiroaie sâsâitoare pe la marginile trotuarelor ori în canalizări. Şi nu ştiu de ce tocmai atunci i-a apucat pe ai mei să se mute. Eram doar un puştan bleg şi plin de coşuri care la cei doisprezece – treisprezece ani ai săi nu prea înţelegea ce se întâmplă cu vieţile celor din jurul lui; eu doar simţeam cumva că nu se poate altfel, vedeam doar camioanele pline cu mobilă demarând prin bălţoacele din faţa casei din centru, către un apartament dintr-un bloc de la marginea oraşului şi lucrul ăsta mă înspăimânta într-un fel anume. Era frica aceea pe care o întâlneam de fiecare dată când tata mă ducea la frizer şi care se amplifica pe măsură ce distanţa dintre foarfece şi capul meu se micşora. Teama aceea îmbinată cu emoţie pe care o găseşti în faţa uşii oricărui cabinet stomatologic şi care creşte odată cu zgomotul isteric al frezei mânuite de *Zâna Măseluţă*.

Strada pe care aveam să locuiesc era mai degrabă un grup de insule de asfalt într-o imensă baltă din care lipseau poate doar rechinii ca să-i pot spune ocean. Picăturile se spărgeau în infinite balonaşe efemere iar norii îmi păreau aşa de jos, încât – credeam eu – dacă m-aş fi ridicat pe vârfuri i-aş fi putut atinge.

Apartamentul cât o bucăţică dintr-o cutie de chibrituri mi-a rânjit cu uşa lui maro în care vizorul zăcea ca o carie pe un dinte nespălat şi mi-a răspuns cu ecoul pereţilor goi şi pe alocuri atacaţi de igrasie. Ajunsesem acasă! Şi când m-am gândit la asta, am început să privesc cele două camere pipernicite, holul, bucătăria în care de-abia încăpea chiuveta, baia cufundată în întuneric şi balconul, am început să le privesc pe toate, ca pe o mamă vitregă.

Când a venit noaptea, am adormit greoi, înconjurat de cutiile nedesfăcute, bruiat de fluieratul tatălui meu, de huruitul lucrurilor

târâte de ai mei prin cameră şi de vocile lor obosite şi uneori nervoase, stresat de nefamiliaritatea decorului şi de felul în care lumina lunii aluneca pe fereastră direct pe perna mea, ofticat de toată trambalarea asta căreia eu nu-i găseam rostul şi care pentru mintea mea de copil era doar o alunecare înspăimântătoare în iad. Şi cred că deja în noaptea aceea am auzit pentru întâia oară zgomotele din baie. Şi muzica. Înfundată şi monotonă.

Într-o săptămână, toate îşi găsiseră locul şi dispăruse parcă aerul acela de casă străină. Mă obişnuisem cu spaţiul redus, cu mucegaiul de pe pereţi, cu ţevile cu cornete ale copiilor din vecini, cu pârâitul Daciei galbene parcate chiar sub geamul meu. Nu reuşisem însă să mă obişnuiesc cu întunericul din baie şi cu sunetele dogite ce răzbăteau de acolo, noapte de noapte, cu muzica aceea stranie şi cu reflexiile albăstrui pe care începusem să le zăresc de la o vreme şi pe care le pusesem iniţial pe seama televizorului din camera părinţilor, şi toate astea îmi creau senzaţia că nu eram singurii locatari din casă, că împărţeam amărâtul ăla de apartament cu altcineva.

Schimbaseră ai mei şase becuri şi chemaseră o duzină de electricieni, dar buda noastră se încăpăţâna să rămână cufundată în beznă, iar lumânările pe care le foloseam pentru a desluşi măcar capacul veceului, mai mult mă speriau şi mă aruncau în întuneric.

Îmi înmânaseră părinţii o lanternă pe care aş fi putut, poate, să o folosesc pe post de reflector, dar am împietrit acolo, în faţa tronului din faianţă, în momentul în care a pâlpâit de două ori şi s-a stins ca un soare neputincios când îi vine vremea apusului. M-au găsit după jumătate de oră, paralizat… o statuie cu o lanternă inutilă în mână şi maxilarul zbătându-se într-un ritm nebun, macabru. Mi-au spus după o vreme că s-au consumat bateriile, dar sunt sigur că nici măcar ei nu credeau asta. Eu oricum îmi mai aminteam ceva… Ceva străin, departe şi trist ca un geamăt. Un plânset de copil şi un glas de bătrân ce-mi spuseseră că ar vrea să se întoarcă. Că pot să-i ajut. Şi despre o apă mi-au mai vorbit.

Mi-a fost teamă să pomenesc cuiva despre asta.

În vacanţa de iarna am plecat la bunici şi eram acolo când am

aflat despre evenimentul care mi-a întors întreaga viaţă pe dos. Îmi murise tatăl! maică-mea îl găsise înecat în cadă; avea mâinile legate la spate cu lanţul de care apuci atunci când vrei să tragi apa, şi ochii deschişi. Bulbucaţi şi albi. Când l-au înmormântat a trebuit să-i lipească pleoapele, pentru că altfel nu voiau să se închidă.

Mai apoi am început să-l aud noaptea, fluiera în baie, acoperea cu şuieratul său zgomotele de acolo cu care abia reuşisem să mă obişnuiesc şi – da! – nu mă lăsa să dorm. Maică-mea înnebunise. Încercase la un moment dat să dea foc la casă şi pentru asta s-a ales cu o internare de trei săptămâni. Ajunsesem foarte aproape de cazarea la un orfelinat, dar nişte vecini de treabă mi-au salvat copilăria. Aşadar, mă luaseră ăştia în grijă şi asta însemna că treceau de două – trei ori pe zi pe la mine şi-mi făceau de mâncare ori mă întrebau dacă mi-e bine.

Bine?… Adevărul este că nu-mi era rău. Îmi era foarte rău. Cu sunetele din baie, cu muzica şi luminile, cu vocea tatălui meu fluierând şi urlând, cu duhoarea care începuse de la o vreme să iasă de acolo, din ce în ce mai pronunţată şi mai acră. Aveam paisprezece ani şi cearcănele unui boşorog narcoman. Şi mai aveam mult curaj. Aveam curaj să mă duc şi să-mi fac nevoile la baie şi chiar să trag apa. Aveam curaj să le povestesc puştilor de la şcoală despre buda mea întunecată şi mai apoi chiar veneau pe la mine şi-mi dădeau bani să o viziteze, uneori rămâneau noaptea şi-l ascultau pe taică-miu fluierând şi dimineaţa plecau galbeni ca lumânările pe care le aprindeam în serile alea ca să le sporesc emoţiile. Trăgeau toţi apa pentru că zgomotul rezervorului umplându-se era poate cel mai înfiorător.

În felul acesta îmi băteam joc de coşmarurile şi durerile mele şi treceam peste lucruri mai uşor. Începusem să le iau ca făcând parte din viaţă şi într-o noapte chiar am încercat să vorbesc cu tatăl meu mort. Nu mi-a răspuns, ba chiar continua să fluiere melodia lui care-mi zgâria creierii de luni de zile, aşa că am început să răstorn lucrurile din baie, să sparg oglinda, să dau drumul apei în cadă, în chiuvetă, în veceu, năzuind să-i creez şi eu coşmarurile de care eram în stare. Am aruncat petarde în budă, am dat casetofonul la maximum şi am dus o boxă chiar în uşa băii de unde a urlat numai muzica pe care tatăl meu

ştiam că nu o suporta, am demarat micul meu iad nădăjduind să-i atrag cumva atenţia şi dacă aş fi ştiut că era atât de uşor aş fi făcut asta de când m-am mutat.

După jumătate de oră, în baie s-a aprins lumina, am văzut pentru întâia oară pereţii coşcoviţi, pânzele de păianjen agăţate în colţuri, mizeria de pe jos… Veceul casei mele. Şi de atunci nu s-a mai auzit niciun zgomot, nu s-a mai văzut nicio irizaţie albăstruie, liniştea ce se aşternuse era aceea dintr-o casă normală. Îmi părea rău doar că spărsesem oglinda şi că erau cioburi pe jos.

Ceva mai târziu, un coleg de clasă mi-a spus că la el în baie lumina nu mai funcţionează şi că, de acolo, noaptea cineva fluieră îngrozitor. Aşadar, am gândit eu, se deschisese uşa în altă parte. Asta nu mă deranja, dar mă întreb şi acum dacă nu cumva este un păcat faptul că mi-am făcut de atâtea ori nevoile în împărăţia morţilor. Şi am mai tras şi apa.

Povestirea „Uşa de la baie” a fost publicată în antologia *România SF 2001* (Pro Logos, 2001)